

GVS 428

SEPTEMBER 2018

LETO XCIX - ŠTEVILKA 428

GLASILO

VRHOVNEGA SVETA
SALEZIJANSKE DRUŽBE
SV. JANEZA BOSKA

URADNI ORGAN ANIMACIJE IN OBVEŠČANJA ZA SALEZIJANSKO DRUŽBO

Ángel Fernández Artime

STOPIMO NA POT ZVESTOBE

Pozdrav pred skorajšnjim začetom 28. VZ

VRHOVNO VODSTVO DON BOSKOVIH USTANOV - RIM
SALEZIJANSKA INŠPEKTORIJA SV. CIRILA IN METODA - LJUBLJANA

Naslov izvirnika: *PERCORRENDO UN CAMMINO DI FEDELITÀ. Un saluto nell'imminenza del CG28*
v: Atti del Consiglio generale della Società salesiana di San Giovanni Bosco
Leto XCIX, september 2018, št. 428

Atti del Consiglio Generale je uradni organ animacije in obveščanja za salezijansko družbo

Prevod: Marko Suhoveršnik
Uredil in grafični stavek: Marjan Lamovšek
Izdal in založil: Salezijanski inšpektorat, Ljubljana
Razmnoženo za člane Inšpektorije sv. Cirila in Metoda – Ljubljana
Ljubljana, september 2018

1. URA 28. VZ IN MLADI. – 2. KAKO JE Z NAŠO DRUŽBO? – KATERE SLABOSTI SO NAJBOLJ OČITNE? - 3. MISIJONSKOST DRUŽBE, VIR UPANJA.

Rim, 8. septembra 2018

Dragi moji sobratje,

pred kratkim je bilo v Glasilu vrhovnega sveta (št. 427) objavljeno pismo sklica 28. VZ. V njem, ki je sad razločevanja vrhovnega sveta v mesecu aprilu in moje osebne vizije družbe, sem povabil k čudoviti priložnosti, ki jo zbor daje naši družbi, tako kot vsi prejšnji vrhovni zbori, da napravimo korak naprej na poti zvestobe Gospodu po don Boskovih stopinjah.

V tej številki Glasila vrhovnega sveta so izpostavljeni in konkretizirani mnogi elementi, ki bi jih v pripravi na vrhovni zbor morala upoštevati vsaka inšpektorija in vizitatorija.

Z objavo te številke Glasila smo izkoristili možnost objave drugih razmišljanj in določb vrhovnega sveta, skupaj z informacijami iz rokovnika in animacijami vrhovnega predstojnika in članov vrhovnega sveta.

Z moje strani mi nova številka Glasila omogača, da se na vas, dragi sobratje, obrnem s pozdravom in vam napišem tako rekoč pogovorno pismo z namenom vzpostavitve bratskega in spontanega komuniciranja.

V tem smislu vam sporočam, da se skušam zelo uglasiti z načinom pisanja prvih vrhovih predstojnikov, ki so, seveda v zelo drugačnih okoliščinah od naših, sobratom pisali pisma v družinskem tonu, kot da bi imeli na dosegu roke pred seboj vse člane družbe, kot bi vsi živeli v Valdoccu. Ko sem prebiral mnoga pisma don Rue, don Albera, don Rinladija, sem okušal te prijetne občutke.

1. URA 28. VZ IN MLADI

O tem sem že pisal v pismu sklica. Vsekakor prihodnji vrhovni zbor, ki že trka na vrata, zahteva ustrezno pripravo vsake inšpektorije in vizitatorije. Zagotavljam vam, da v vrhovnem svetu ta dogodek pričakujemo z velikim upanjem in smo prepričani, da bo to čas milosti in izlitja Svetega Duha na našo družbo.

V teh mesecih, vse do danes, sem prejel ogromno sporočil, naj si bo s strani inšpektorij ali posameznih sobratov, ki se zahvaljujejo za izbiro teme in nas opogumljajo, da jo pripravimo in živimo kot veliko priložnost za nadaljevanje hoje po poti zvestobe.

Od voditelja vrhovnega zbora sem prejel namig, naj v vseh inšpektorijah in vizitatorijah pripravimo vprašalnik za mlade v naših navzočnostih. Rad bi poudaril zadnjo iztočnico.

Dragi sobratje, nagovorimo mlade, vse mlade: tiste, ki jih imamo ob sebi in one, ki so daleč, ali tiste, od katerih smo najbolj oddaljeni. Vprašajmo jih, kaj pričakujejo od nas, na kakšen način jim lahko pomagamo in kako nam lahko oni pomagajo, da bomo bolj zvesti Gospodu, kot don Bosko. Ne zapravimo te priložnosti. Skupaj z nami, don Boskovimi salezijanci, so mladi lahko protagonisti našega zbora. Njihova navzočnost na zborovskem zasednju bo, predpostavljam, »simbolična«; toda čeprav ne bodo fizično navzoči v vseh trenutkih 28. VZ, bodo navzoči v svojih mladih, močnih, pogumnih in celo »drznih« besedah, ki jih bomo sprejeli s pripravljenim srcem.

Na podoben način, v pogovornem slogu, s katerim sem začel to pismo, želim z vami deliti dva zapisa, ki sem ju nedavno prejel. Prvi je osebno sporočilo, ki sem ga prejel na Facebook; drugi pa je pričevanje mladeniča, ki sem ga srečal na enem zadnjih obiskov.

Oba zapisa podajam, kot sta ju zapisala mlada, z vsemi slovničnimi napakami. Prvo sporočilo je pred dvema tednoma poslala mlada animatorka:

»Dragi don Ángel, ravnokar sem opazila tvoje sporočilo glede 28. vrhovnega zbora in sem se odločila, da ti napišem, kaj mislim; tema zbora se mi je zdela čudovita. Že nekaj časa namreč razmišljam o salezijanskem liku, ki ga potrebuje naša realnost in ga potrebujemo mi mladi, in me navdihuje v osebni izkušnji s salezijanci, ki so me spremljali skozi moje odrasčanje. Zdi se mi, da zbor neposredno vpleta nas, mlade v oblikovanju-spremljanju ali že mlade animatorje, v času, ko smo še posebej občutljivi do gest, ki so nam namenjene.

Iskreno rečeno sem bila nekajkrat malo žalostna, ker so očitno za nekatere salezijance več vredne druge reči kot računi, oprema, ekonomija, stavbe, upravljanje itd.

Vendarle, povabilo, da na prvo mesto postavimo stvari srca, me navdaja z veseljem; napolnjuje me z velikim upanjem izziv zapustiti cono udobja, saj potrebujemo prepričljive salezijance s sanjami, strastjo, ki bodo živi pričevalci Kristusove ljubezni in bodo lahko za nas zgled vsega, kar je počel don Bosko.

Verjamem, da se bomo tako ponovno zaljubili v ta stil življenja in še bolj dajali rast naši dragi salezijanski družini vsak na svoj način.

Nosim te v srcu.

S pristrčnimi pozdravi P.«

Na zadnjem obisku v Mehiki mi je mladenič iz Salezijanskega mladinskega gibanja predal tole pismo, potem ko ga je javno prebral.

»Živijo, don Ángel. Predvsem te želim pozdraviti in se ti zahvaliti za vse, kar počneš.

Res sem vsel, da lahko delim izkušnjo moje skupnosti iz salezijanskega mladinskega gibanja.

Ime mi je A. K. in sem star 23 let. Prihajam z meje, iz kraja Nuevo Laredo, Tamaulipas. Pravi izziv je bilo zapisati te besede, zavedajoč se, da so namenjene don Boskovemu nasledniku, našemu ljubemu don Bosku, človeku, ki je navdihnil tisoče mladih, da so se obrnili k Božji ljubezni in doživeli nepozabne izkušnje ter se notranje spoznali.

Naj ti povem, da poznam salezijance 10 let. Pravi blagoslov je bil videti, kako se je iz prvega odlagališča rodil Oratorij; veselje je bilo videti,

kako se je korak za korakom formirala skupnost, ki je želela nekaj storiti, narediti nekaj drugega, gojiti prostor veselja, sobivanja in miru za naše otroke in mlade, prostor, kjer ljubimo Kristusa svobodno in posvečamo čas in napore.

Ves ta čas je bilo težko ohranjati oratorij živ zaradi težkega okolja, polnega drog, alkohola, preprodaje, ilegalne migracije, kjer so najbolj izpostavljeni fantje in dekleta. Težak je boj, ki ga okušamo vsak dan, boj vseh proti vsem.

Priznati je treba podporo salezijanske skupnosti in prostovoljcev, ki nas spremljajo in skušajo mlade osvoboditi teh primežev. Istočasno pa so mladi, zaljubljeni v Jezusa in don Boska, mladi, ki so našli drugi dom, nove prijatelje, kraj, kjer se lahko izražamo in se zabavamo na zdrav način.

Iz tega razloga mi mladi iz Nueva Lareda želimo reči don Bosku, da hočemo biti pogumni kot on v prenašanju mnogih položajev, ne da bi obupali in se predali, v boju za naše sanje, četudi ne vemo, kako daleč bomo lahko šli. Mnogi se nadalje sprašujemo, kaj smo storili, da smo bili izbrani za poznavanje in življenje v Oratoriju ter se v njem naučili deliti don Boskov zgled.

Navdušuje nas, kako je svoj čas in življenje posvetil najbolj potrebnim, dal jim je prostor, kjer so lahko živeli, poslal je ljudi, ki nadaljujejo s prenosom enake energije z vero v Jezusa in živijo po njegovem zgledu.

Mnogi si ne predstavljamo življenja brez don Boska, brez salezijancev in lahko potrdimo, da ne bi bili »noro« zaljubljeni v Boga, polni smeha in velikih izkušenj, brez njega. Don Bosko, ti si vodil izgubljene, ki niso poznali smeri svojega življenja, a so našli odgovor v tej hiši, šoli, cerkvi in na tem dvorišču.

Zato ti, dragi don Bosko, želim reči hvala, da bi vedno spodbujal in motiviral mlade, zahvaliti se ti želim, ker živiš mojo »veliko salezijansko družino«, v kateri sem preživel najlepše trenutke svojega življenja, kjer sem spoznal čudovite ljudi, od katerih se še vedno učim, predvsem veselje ljubezni do Boga tako, kot si ne bi nikoli mislil; veselje, da sem to, kar sem, da počnem to, kar mi je všeč, brez strahu in zadrege pred drugimi, da preprosto polno živim salezijansko karizmo in lahko rečem, da je moja izbira Kristus v don Boskovem stilu.«

To sta torej dve pričevanji, ki potrjujeta, kako pomembna je za mlade poti življenja v salezijanskem okolju, kjer se nahajajo, in kako jih je salezijansko okolje pripeljalo in jih vodi k srečanju z Jezusom. Obenem nas prosijo, da smo ob njih, da hodimo z njimi, posebej v pomembnih odločitvah, v najglobljih, ki se dotikajo njihovega življenja in srca.

Ko zapisujem te vrstice, mislim: že pričevanje dveh mladih nam veliko pove; kako velike bodo šele besede tisočih mladih, ki bodo prispele na vrhovni zbor. V njih bomo slišali utrip njihovega srca in vrhovna skupščina ne bo mogla mimo njih, saj bo to izraz Svetega Duha, ki bo govoril tudi skozi nje.

Dragi sobratje, ne smemo pozabiti, da so otroci, odraščajoči in mladi sveta, ki dajejo polnost našemu življenju, ki nas »salezijansko« odrešujejo, ki nas poklicno oblikujejo, za katere nas kliče Gospod in nas pošilja k njim.

Nič, kar nas odteguje od mladih, nas ne bo rešilo in okrepilo našega poklica. Ne naredi nas bolj salezijance v don Boskovem slogu samo upravljanje in vodenje progamov in projektov. Samo oni, mladi, bodo naredili naše srce bolj salezijansko; kot se je to zgodilo z don Boskovimi fanti, ki so mu, po Božji milosti, dovolili živeti v darovanju do zadnjega diha za vsakega od njih.

To prepričanje od vseh nas zahteva ljubečo in dejansko navzočnost med mladimi. Eden izmed izrazov »vrnitve k don Bosku«, ki smo ga kot program naše družbe prevzeli v preteklih letih, in to mora biti vedno, je ljubeča in dejanska navzočnost med mladimi. To pomeni, da moramo skrbeti za svoje salezijansko srce, da bo utripalo pred realnostjo naših mladih, da bo sanjalo in upalo najboljše zanje, ki bo želelo deliti njihov način življenja, kot sta to pričevala mlada v sporočilih, ki sem jih prepisal. Potrebujejo nas in nas želijo ob sebi, da jih spremljamo na poti življenja.

Dragi moji sobratje, ko potujem po salezijanskem svetu, se vedno vračam ganjen in v srcu obogaten z dobrim, ker družba deluje v tolikih krajih. Istočasno si rečem: »Kako očarljiva bi bila sedanost in prihodnost naše kongregacije, če bi vsi in vsakdo od mojih sobratov salezijancev v kateremkoli delu sveta upošteval predlog biti in živeti vedno bolj za naše mlade!«

Nedvomno je družba v dobrem stanju. Istočasno mislim, da don Boskovo Pismo iz Rima ohranja svojo aktualnost. Ne, da ne bi bilo salezi-

janske klime v naših navzočnostih, temveč moramo od sebe zahtevati več, veliko več.

Naš ponos bi moral izhajati iz dejstva, da bi vsak fant, dekle, odrasčujoči in mladi, ki se nahaja v kaki salezijanski hiši in potrebuje navzočnost salezijanca kot prijatelja, brata in očeta, to vedno našel.

Dragi sobratje, ne da bi dramtiziral, si upam trditi, da je danes v svetu velika »kriza očetovstva.« Veliko je pokazateljev in specialisti s tega področja to izpostavljajo. Dobro, v salezijanskih hišah bi naši fantje in dekleta morali najti to ozračje, ki jim svobodno pomaga rasti v vseh razsežnostih njihovega življenja. Srečati bi morali osebe, ki so jih sposobne spremljati na način, da prehodijo steze, na katerih se čutijo šibki in negotovi. Srečati bi morali vzgojitelje, don Boskove salezijance in laike, ki v svojem srcu nosijo don Boska in se vedno vračajo k njemu in so pripravljeni sprejemati mlade v njihovih različnih položajih, takšne kakršni so.

2. KAKO JE Z NAŠO DRUŽBO?

Ob obisku inšpektorij mi pogosto zastavijo to vprašanje.

Med obhajanjem 28. VZ bomo podali informacije o stanju Družbe. Obširnost in temeljitost te teme ne dovoljuje, da bi zdaj ustrezno odgovoril na to vprašanje.

V vsakem primeru, dragi sobratje, lahko iskreno in objektivno potrdim, da je Družba v dobrem stanju. Živimo ali se trudimo živeti jasno pot zvestobe. S svojimi vrlinami in slabostmi, kar je normalno, toda hodimo po don Boskovih stopinjah.

Na končanih devetih »skupnih srečanjih« (Visita d'insieme) je bilo poudarjeno prav to, kakor tudi vrednotenje, ki smo ga ob tej priložnosti objavili.

Zato naj tukaj poudarim le nekatere kazalce v zavedanju, da so to le nekateri poudarki in nikakor ne izčrpni.

– Mladi so še vedno v središču našega poslanstva in morajo biti vedno bolj.

In med njimi najbolj ubogi in potrebni. V teh letih sem močno vztrajal pri potrjevanju te prednosti. Tudi člani vrhovnega sveta so pripomogli h krepitvi tega sporočila z lastnimi posegi v raznih narodih.

Smo Družba, ki jo je obudil Sveti Duh za mlade, med njimi za absolutno najbolj uboge in potrebne.

Niso v vseh salezijanskih hišah na prvem mestu ubogi. Velikokrat so družine preproste, skromne, delovne. Toda tudi navzočnost drugih mladih, manj ubogih, s svojim prispevkom omogoča vzgojo, oblikovanje in evangelizacijo mnogih drugih, ki sicer ne bi imeli skoraj nobene možnosti, če se ne bi srečali z don Boskom in salezijanskimi ustanovami.

Naj spomnim vse inšpektorije po svetu, da ko gre za razločevanje in sprejemanje inšpektorialnih odločitev, imejmo vedno pred očmi izbiro, ki nam bo pomagala, da bomo bolj zvesti karizmi in imejmo v ospredju najbolj uboge. V dvomih, ki bi se porajali, je kriterij ta: najbolj ubogi in potrebni, kot je bil za don Boska.

– S prednostjo navzočnosti med mladimi in odločitev za najbolj uboge, sta evangelizacija in vzgoja za vero nujnost naše Družbe. »Kajti gorje meni, če evagelija ne bi oznanjal!«, piše apostol Pavel.

Nemalokrat se čutimo omejene. Različni družbeni okvirji nas včasih zavirajo, ne vemo, kako se odzvati ali smo brez moči ... Toda naperi za uresničitev resnične evangelizacije in vzgoje za vero so stvarni.

Temu se pridružuje občutljivost, da v salezijansko poslanstvo vključujemo tudi družine naših mladih. Zavedamo se, da pastoralno delo z družinami ostaja »izključni problem«. To smo dejali že ob mnogih priložnostih, a skušamo najti ukrepe. Ta leta so bila pomenljiva v tem smislu.

– Uresničujemo pomenljiv napor na področju formacije, zlasti na področju usposabljanja vzgojiteljev (formatorjev), naj si bo za prednoviciat, za usposabljanje magistrov novincev ali usposabljanje vzgojiteljev za naslednje stopnje formacije.

Zato naloga, ki jo opravljajo štiri pokrajine naše Družbe, v dogovoru z vhrvnim predstojnikom in njegovim svetom, da se uredi nova razporeditev formacijskih hiš: naloga je v teku, z globokimi spremembami, ki so jih izkusile nekatere inšpektorije v zadnjih letih.

Prerazporeditev formacijskih hiš poteka v pokrajinah Interamerika, Amerika Južni rog in v dveh pokrajinah Evrope. Pokrajine Afrika in Madagaskar, Južna Azija in Vzhodna Azija z Oceanijo so v pričakovanju sprememb, najprej pa se bo s položajem soočil vrhovni predstojnik in njegov svet.

Očitno bo Vrhovni zbor izrazil tehtno besedo o oblikovanju don Boskovih salezijancev kot odgovor na temo samega zbora: »Kakšni salezijanci za mlade danes?« To bo gotovo čudovita priložnost za utrditev zvestobe danes in odgovor na to, kar Gospod pričakuje od nas v kompleksnem svetu in družbi, v kateri je salezijanska karizma zelo aktualna in potrebna bolj kot kdaj koli prej.

- Nič manjše napore Družba ne vlaga v področje ekonomije in ekonomske preglednosti na vseh koncih sveta. Realnost ni homogena, to vemo. Pomembno pa je vedeti, da delamo pomenljive korake na tem področju.
- Realnost družbenega obveščanja je v inšpektorijah heterogena. Nekatere so storile pomemben napredek, da družbeno obveščanje ni le uporaba novih tehnologij, temveč vrednotenje jezika in sredstev za bolj odločno pastoralo z jasnostjo in vidljivostjo vsega dobrega, ki ga izvršujemo v drugih območjih sveta, je ta realnost bolj uboga in bo še potrebno rasti.

Katere slabosti so najbolj očitne?

- Najbolj očitna, za katero bi dejal, da je skupna apostolskemu življenju (ali aktivnim redovnikom) v Cerkvi, je slabost, s katero pričujemo, da smo posvečeni, da smo Božji pričevalci. Naše življenje, bolj to kar smo, ne le, kar počnemo, mora prinašati vidno in jasno človečnost Boga med ljudmi.

Dragi sobratje, 27. VZ se je dobro soočil s to realnostjo in napravili smo pomeljive korake; ta vidik pa ostaja ena od šibkih točk. Dejansko se bolje počutimo v naši dejavnosti, ustvarjalnosti, upravljanju in organizaciji kot pa v pričevanju svojega načina življenja, molitve, govorjenja in dela, da smo posvečeni Bogu. Lahko rečem, da je to naša »Ahilova peta«.

- V prihodnjih letih moramo še bolj rasti v čutu za istovetnost in pripadnost naši družbi.

Spomnimo se, predvsem tisti, ki v družbi niso več tako mladi, opozorila, ki ga je dal Egidij Viganò o nevarnosti posploševanja. Po tridesetih letih je nevarnost, ki jo zaznamo pri nekaterih sobratih, med njimi je velik del duhovnikov, ki iščejo škofa, da bi se inkarnirali v škofijo, prav šibka salezijanska istovetnost in čut pripadnosti. Včasih smo zelo daleč od ljubezni do don Boska, kot jo je izrazil mladi Janez Cagliari: »Menih da ali ne, jaz sem z don Boskom.«

Še dve stvari se mi zdita zelo pomembni in o katerih sem spregovoril v 70 inšpektorijah in vizitatorijah, ki sem jih obiskal.

Od začetka svoje službe vrhovnega predstojnika sem slutil nekaj, kar sem delil z vrhovnim svetom in kar smo skupaj poglobljali.

Zelo sem se začudil, ko je novembra 2016 papež Frančišek v zasebno avdienco sprejel Združenje vrhovnih predstojnikov: srečanje je trajalo več kot tri ure. Papež se je s 117 predstojniki želel srečati v dvorani škofovske sinode.

Papež nam je povadal, kar mu je ležalo na srcu in govoril nam je, kakor govori oče svojim otrokom. Zelo dobro je poznal stanje redovništva; govoril je prosto, brez mikrofонов, kamer in drugih sredstev. Predstavil nam je svojo vizijo Cerkve in redovniškega življenja.

V nekem trenutku je z nami delil svojo skrb glede dveh velikih problemov, ki mučijo Cerkev. Z izjemno močjo je ta dva problema imenoval klerikalizem in iskanje oblasti.

Takoj lahko pomislimo na našo družbo, saj v nekaterih primerih te skušnjave močno trkajo na vrata in nekateri sobratje hitro pokleknejo pred njimi.

Po drugi strani pa so te skušnjave subtilne in se predstavljajo kot uporabne, kot sredstva normalnega, primernega in celo pravilnega delovanja.

Oznaka klerikalizem se ne nanaša na salezijance duhovnike. V naši družbi je 70 % salezijancev duhovnikov in to je lep način živeti isti redovni poklic, v katerega smo poklicani: smo don Boskovi salezijanci kot salezijanci duhovniki ali kot salezijanci bratje.

Klerikalizem ima opravka s tem, da ima duhovnik vso oblast in da mora vse skozi njegove roke. To je povezano s skušnjo karierizma. Povezano je tudi z ustvarjanjem odvisnosti – obstajajo sobratje, ki imajo radi take ljudi, ki »so odvisni od njih«.

Druga nevarnost je povezana s skušnjo oblasti. Z besedo oblast ne mislim na voditelje. Če je živeta v evangeljskem duhu služenja, ni nobene nevarnosti iskanja oblasti ... Ko pa odgovornost, naloga, vodenje živimo kot oblast (nemalokrat s ponosom), kot vajo moči nad drugimi, ki postanejo odvisni od naših ekonomskih virov, pogojev dela, v užitku lastnih želja ... v teh primerih se je potrebno vrniti k življenju po evangeliju, da ne pademo v mreže skušnjav po oblasti.

Nikar ne mislimo, dragi sobratje, da smo odporni na to skušnjava. Vsakdo si mora vsak dan, začenši s tem, ki to piše, izpraševati vest pred Gospodom in prositi njegove milosti, da bi živel dar preprostega in jasnega darovanja.

3. MISIJONSKOST DRUŽBE, VIR UPANJA

Dragi sobratje, svoje pismo želim skleniti z zadnjo realnostjo, ki se mi zdi pomembna.

Iz naših konstitucij in pravil vemo, da smo v Cerkvi uradno prepoznani kot družba apostolskega življenja s prednostno karizmo za mlade in med njimi za najbolj uboge.

Ne spadamo med uradno priznane »misijonske« družbe. To je res. Vendar pa vemo, da je misijonska dimenzija naše družbe nekaj temeljnega in don Boskova dediščina, kar je in mora ostati tudi za nas danes.

S tega vidika bo družba ostala v dobrem stanju, če bo ohranjala in razvijala misijonski značaj.

Veselim se dejstva in se Gospodu pogosto zahvaljujem za dar, da on še naprej skrbi za našo družbo in kliče mnoge sobrate v salezijanski misijonski poklic *ad gentes, ad vitam*.

V teh letih sem lahko opazil večje število odgovorov sobratov na ta Gospodov klic.

Videl sem, kako so v inšpektorijah spoštovali razpoložljivost sobratov na ta klic, tudi za ceno, da inšpektorija »izgubi« sobrata in ga daruje drugim območjem, kjer deluje družba.

Izpostavljam velikodušnost nekaterih inšpektorij, ki bi imele veliko človeških razlogov, da bi se izgovarjale na lasne potrebe. A s pogledom vere in z zaupanjem v Gospodov klic so olajšale vse procese.

Ob posebnih prošnjah po pomoči sem videl, na primer pri ustanovitvi nove mednarodne skupnosti v begunskem centru Pakabek v Ugandi, da so inšpektorji dali na razpolago odlične sobrate, ki bi jih sicer sami potrebovali.

Vse to nam govori o viziji vere; o čutu za Cerkev in družbo; o velikodušnosti.

Ne pozabimo, da Boga ne moramo prekositi v velikodušnosti.

V zadnjem letu se je za 60% dvignilo število sobratov, ki so po osebnem in inšpektorialnem razločevanju ter po pogovoru z vrhovnim predstojnikom in svetovalcem za misijone izkazali pripravljenost za *missio ad gentes, ad vitam*.

Brez dvoma je skupaj z evangeljsko in vzgojno zagnanostjo za mlade, s salezijansko strastjo biti z najbolj ubogimi in potrebnimi ter z vedno večjo željo po spremljanju družin na poti vere in poklicnega razločevanja njihovih otrok, odgovor na misijonski klic eden izmed velikih blagoslovov in gotova pot zvestobe naše družbe.

Pozdravljam vas, dragi sobratje.

To želim narediti z enakim družinskim tonom kot sem želel s celotnim pismom, v katerem vam sporočam, kar mi leži v srcu.

Hvala vsem in vsakomur za velikodušen odgovor Gospodu s salezijanskim srcem.

Hvala za življenje vsakogar od vas, dragi sobratje salezijanci, ki ste pravo bogastvo in dediščina naše družbe.

Hvala, ker živite lepo in pristno pot po evangeliju, z don Boskom in kot don Bosko, da ste salezijanci, ki jih svet in naši mladi danes pričakujejo in potrebujejo.

Naj nas spremlja Marija Pomočnica.

Ona je storila vse, ona nas spremlja in naredi vse!

Don Bosko nas spremlja kot svoje sinove in vodi svojo drago družbo.

S prijaznimi pozdravi,

Ángel FERNÁNDEZ ARTIME SDB
VRHOVNI PREDSTOJNIK